

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 listopada 2015r.

Sąd Rejonowy w Rzeszowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSR Jolanta Olszowy-Rozmus</i>
Protokolant:	<i>Renata Pieczonka</i>

po rozpoznaniu w dniu 10 listopada 2015r. w Rzeszowie

sprawy z powództwa *P. B. i O. Ď.*

przeciwko *Funduszowi Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych z siedzibą w W. reprezentowanemu przez Marszałka Województwa (...)*

o zapłatę świadczeń z tytułu niezaspokojonych roszczeń pracowniczych

I. **zasądza od pozwanego Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych z siedzibą w W. reprezentowanego przez Marszałka Województwa (...) na rzecz powoda P. B. kwotę 11.738,94 zł (jedenaste tysięcy siedemset trzydzieści osiem złotych i dziewięćdziesiąt cztery grosze) brutto, tytułem niezaspokojonych roszczeń pracowniczych, wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 6 maja 2015r. do dnia zapłaty.**

II. **zasądza od pozwanego Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych z siedzibą w W. reprezentowanego przez Marszałka Województwa (...) na rzecz powoda O. Ď.**

kwotę 13.408,63 zł (trzyaste tysięcy czterysta osiem złotych i sześćdziesiąt trzy grosze) brutto, tytułem niezaspokojonych roszczeń pracowniczych, wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 maja 2015r. do dnia zapłaty.

III. **zasądza od pozwanego Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych z siedzibą w W. reprezentowanego przez Marszałka Województwa (...) na rzecz powodów P. B. i O. Ď.'ana kwoty po 1.800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.**

IV. **kosztami opłaty sądowej, od której powodowie byli zwolnieni z mocy ustawy obciąża pozwaną Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych z siedzibą w W. reprezentowaną przez Marszałka Województwa (...) i nakazuje pobrać z tego tytułu od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Rzeszowie kwotę 1.258 zł (jeden tysiąc dwieście pięćdziesiąt osiem złotych).**

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 10 listopada 2015 r.

Pozwem z dnia 06.05.2015 r., skierowanym przeciwko pozwanemu Funduszowi Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w W. reprezentowanemu przez Marszałka Województwa (...), powód P. B. wniósł o zasądzenie kwoty 11.738,94 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Analogiczny pozew do tut. Sądu złożył także powód O. D. domagając się zasądzenia kwoty 13.408,63 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniach pozwów powodowie wskazali, że byli zatrudnieni w (...) sp. z o.o. z siedzibą w K., świadcząc pracę w Ł. przy budowie autostrady (...) odcinek R.-J.. W wyniku niewypłacalności pracodawcy, nie otrzymali wynagrodzenia za pracę za kwiecień 2014 r., ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy oraz odprawy pieniężnej w wysokości 2-miesięcznego wynagrodzenia. Nakazami zapłaty wydanymi w postępowaniu upominawczym w sprawach o sygn. akt IV Np 186/14 (P. B.) i IV Np 189/14 (O. D.) Sąd Rejonowy w Rzeszowie nakazał zapłacić spółce powyższe należności. Powodowie, na podstawie ww. tytułów wykonawczych skierowali sprawę do egzekucji komorniczej, która okazała się bezskuteczna w stosunku do spółki, co skutkowało umorzeniem postępowania egzekucyjnego. W konsekwencji, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w pismach z dnia 07.04.2015 r. odmówił wypłaty świadczeń, wskazując na niewystąpienie niewypłacalności pracodawcy w rozumieniu art. 3 i art. 8 ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy. Dalej strona powodowa podniosła, że w spornej sprawie znajduje zastosowanie art. 8a ww. ustawy. Od początku kwietnia 2014 r. pracodawca nie prowadził działalności gospodarczej – robót związanych z budową dróg i autostrad. Wówczas spółka zaprzestała prac przy budowie odcinka autostrady (...) pomiędzy Ł. a P. z powodu braku środków finansowych, wypłaciła część wynagrodzeń za marzec i kwiecień 2014 r., a do dnia wniesienia pozwu nie wznowiła działalności, w tym nie reaktywowała zatrudnienia. Z powyższego wynika, że została spełniona przesłanka zaprzestania prowadzenia działalności przez pracodawcę trwająca dłużej niż 2 miesiące, w związku z czym pozwany powinien uwzględnić wniosek indywidualny o wypłatę niezaspokojonych roszczeń pracowniczych z Funduszu.

Powód P. B. wyjaśnił, że dochodzi kwoty 11.738,94 zł tytułem niewypłaconych należności wynikających z wniosku indywidualnego o wypłatę świadczeń z FGŚP z tytułu niezaspokojonych roszczeń pracowniczych tj. kwoty 419,72 zł tytułem zaległego wynagrodzenia za kwiecień 2014, kwoty 3.672,58 zł tytułem niewypłaconego ekwiwalentu pieniężnego za 9 dni urlopu wypoczynkowego oraz kwoty 7.646,64 zł tytułem dwumiesięcznej odprawy pieniężnej. Wskazał przy tym, że odprawa z kwoty 17.000 zł została pomniejszona do kwoty 7.646,64 zł stanowiącej dwukrotność przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia zgodnie z art. 14 ust. 3 ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy.

Powód O. D. wyjaśnił, że dochodzi kwoty 13.408,63 zł tytułem niewypłaconych należności wynikających z wniosku indywidualnego o wypłatę świadczeń z FGŚP z tytułu niezaspokojonych roszczeń pracowniczych tj. kwoty 3.229,59 zł tytułem zaległego wynagrodzenia za kwiecień 2014, kwoty 2.532,40 zł tytułem niewypłaconego ekwiwalentu pieniężnego za 7 dni urlopu wypoczynkowego oraz kwoty 7.646,64 zł tytułem dwumiesięcznej odprawy pieniężnej. Wskazał przy tym, że odprawa z kwoty 15.041,52 zł została pomniejszona do kwoty 7.646,64 zł stanowiącej dwukrotność przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia zgodnie z art. 14 ust. 3 ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy.

Zarządzeniem z dnia 21.05.2015 r. sprawa z powództwa O. D. została połączona ze sprawą z powództwa P. B. do łącznego prowadzenia i rozstrzygnięcia pod sygn. akt IV P 253/15.

W piśmie procesowym z dnia 30 czerwca 2015 r. strona powodowa wskazała, że w kwietniu 2014 r. (...) porzuciła teren budowy z powodu braku środków na kontynuowanie działalności gospodarczej. Zrezygnowała z dalszego prowadzenia tej działalności, wyprowadzając się z pierwotnej siedziby bez podania adresu. Powołała się przy tym na wyrok SN z dnia 4 września 2012 r. (I PK 72/12), w którym wskazano, że w razie wystąpienia niewypłacalności, o której mowa w art. 8a, pracownikowi przysługują roszczenia określone w art. 12 ustawy o ochronie roszczeń albowiem przysługują one w razie niewypłacalności. Sąd wywiódł, że roszczenia z tytułu niewypłacalności przysługują nie tylko osobom będącym (aktualnymi) pracownikami w dacie niewypłacalności, lecz także byłym pracownikom czyli osobom, których stosunek pracy ustał przed datą niewypłacalności pracodawcy (por. także wyrok SN z dnia 12 czerwca 2013 r., I PK 12/13).

Pozwany Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w W. reprezentowany przez Marszałka Województwa (...) wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że nie zaistniała żadna z przesłanek niewypłacalności określonych w przepisach ustawy z dnia 13 lipca 2006 r., że wobec spółki (...) sp. z o.o. nie została ogłoszona upadłość, nie został oddalony wniosek o ogłoszenie upadłości, nie zostało umorzono postępowanie upadłościowe ani nie była prowadzona likwidacja tej spółki. Analogicznie należy ocenić zastosowanie art. 8a ustawy – nie doszło do faktycznego zaprzestania działalności gospodarczej przez byłego pracodawcę przez okres dłuższy niż 2 miesiące (faktyczna niewypłacalność). Postanowienie o bezskuteczności egzekucji nie stanowi potwierdzenia tej okoliczności. Dalej strona podawała, że w przypadku wystąpienia okoliczności, o której mowa w art. 8a ustawy, możliwe jest jedynie wypłacenie zaliczki, o której mowa w art. 12a tej ustawy i to jedynie na wniosek pracownika pozostającego nadal w stosunku pracy z pracodawcą.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód P. B. był zatrudniony w (...) spółka z o. o. z siedzibą w K. w okresie od 01.08.2012 r. do 05 kwietnia 2014 r., na podstawie umowy o pracę, na stanowisku kierownik robót – mosty w pełnym wymiarze czasu pracy.

Powód O. D. był zatrudniony w pozwanej spółce w okresie 01.08.2012 r. do 12 kwietnia 2014 r. na podstawie umowy o pracę, na stanowisku geodety w pełnym wymiarze czasu pracy.

Umowy o pracę zostały rozwiązane przez pracodawcę za wypowiedzeniem na podstawie art. 30 § 1 pkt 2 kp w zw. z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników.

Powodowie świadczyli pracę przy budowie autostrady (...) R. – J.. Spółka posiadała biuro budowy autostrady w Ł. na ul. (...). Tam pracowały osoby związane bezpośrednio z budową autostrady tj. kierownictwo budowy jak również pracownicy administracyjni spółki, w tym powodowie.

(dowód: dokumentacja FGŚP, akta sprawy tut. Sądu o sygn. IV P 265/15 i znajdujące się w nich zeznania świadków: S. K., M. S., A. Z. k. 136, zeznania świadka T. Ł. k. 138 – 139)

(...) sp. z o.o. była słowacka (...).S. Pozwana spółka świadczyła usługi na zasadzie outsourcingu – podwykonawstwa wyłącznie na rzecz (...) S.A. Oddział w Polsce. Spółka jako konsorcjum z P. - (...) prowadziła budowę autostrady (...) na odcinku R. – J.. Na początku 2014r. stan zatrudnienia w spółce wynosił około 150 osób zatrudnionych. Na tej budowie już od 2012r. pojawiły się problemy ze wzmocnieniem gruntów, co spowodowało brak zapłaty przez (...) za niektóre roboty. Pod koniec 2013r. doszło do sytuacji, w której nie było porozumienia z inżynierem kontraktu i zamawiającym. W dniu 14 stycznia 2014 r. spółka wypowiedziała kontrakt. Jednocześnie (...) także wypowiedziało spółce kontrakt. Poza budową autostrady (...) na odcinku R. – J. spółka uczestniczyła także w budowie odcinka autostrady (...) na odcinku S. – B., autostrady (...) (odcinek S. – T.), drogi S 69. Wypowiedzenie ze strony (...) dotyczyło budów na wszystkich tych odcinkach.

Po wypowiedzeniu umów wszelkie roboty zostały przerwane. W okresie od wypowiedzenia kontraktu do marca – kwietnia 2014r. były wykonywane czynności związane z ochroną placu budowy, inwentaryzacją materiałów pozostawionych na placu budowy. Spółka podejmowała próby rozliczenia kontraktu z zamawiającym. Spółka rozwiązywała także umowy o pracę z pracownikami. Część osób została zwolnionych już na początku roku, część sama odchodziła, a pozostałe osoby zostały zwolnione z dniem 5 kwietnia 2014r. Kilka osób z księgowości zostało przesuniętych do słowackiej (...) S.A. Oddział w Polsce. W tym czasie spółka nie mogła rozliczyć się z podwykonawcami ponieważ zamawiający wstrzymał wypłatę należności za faktury i wykonane prace. Spółka wypłaciła pracownikom wynagrodzenie za styczeń i luty, wynagrodzenie za marzec zapłaciła centrala z B.. Po dniu 5 kwietnia 2014 r. spółka nie wystawiała faktur sprzedażowych. Po tej dacie składała jedynie dokumentację i sprawozdania do urzędów i instytucji, przy czym rozliczenia i deklaracje były zerowe ponieważ spółka nie realizowała kontraktów gospodarczych. Nie prowadziła działalności, a jedynie podejmowała kroki w celu odzyskania środków finansowych od zamawiającego.

Po zdarzeniach które miały miejsce w okresie marzec – kwiecień 2014 r. spółka nie poszukiwała nowych kontrahentów ani zleceń.

(dowód: dokumentacja FGŚP, akta sprawy o sygn. IV P 265/15 i znajdujące się w nich zeznania świadków S. K., M. S., A. Z. k. 136, zeznania świadka T. Ł. k. 138 – 139)

Do dnia wniesienia pozwu spółka nie wypłaciła powodowi P. B. części wynagrodzenia za przepracowany miesiąc kwiecień 2014 r. w kwocie 419,72 zł, ekwiwalentu za 9 dni urlopu wypoczynkowego w kwocie 3.672,58 zł oraz 2 miesięcznej odprawy w kwocie 17.000 zł.

Pozwem z dnia 20 maja 2014 r. skierowanym przeciwko (...) Sp. z o. o. z siedzibą w K. powód wniósł o zasądzenie z powyższych tytułów łącznie kwoty 23.107,77 zł.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 11 czerwca 2014 r. tut. Sąd nakazał spółce zapłatę na rzecz powoda żądanych kwot wraz z ustawowymi odsetkami oraz kosztami postępowania (IV Np 186/14).

Wobec powoda O. D. zaległości spółki były następujące: kwota 3.229,59 zł tytułem wynagrodzenia za przepracowany miesiąc kwiecień 2014 r., kwota 2.532,40 zł tytułem ekwiwalentu za 7 dni urlopu wypoczynkowego, kwota 15.041,52 zł tytułem 2 miesięcznej odprawy pieniężnej.

Pozwem z dnia 20 maja 2014 r. skierowanym przeciwko (...) Sp. z o. o. z siedzibą w K. powód wniósł o zasądzenie z powyższych tytułów łącznie kwoty 20.803,51 zł.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 28 maja 2014 r. tut. Sąd nakazał spółce zapłatę na rzecz powoda żądanych kwot wraz z ustawowymi odsetkami oraz kosztami postępowania (IV Np 189/14).

Na podstawie powyższych tytułów wykonawczych powodowie skierowali sprawę do egzekucji komorniczej.

Postanowieniami z dnia 30 grudnia 2014 r. i 22 stycznia 2015 r. komornik prowadzący egzekucje spółki umorzył egzekucje z powodu ich bezskuteczności (KM 1021/14, KM 1205/14).

W lutym 2015 r. powodowie złożyli indywidualne wnioski o wypłatę świadczeń z tytułu niezaspokojonych roszczeń pracowniczych do FGŚP, których dysponentem jest Marszałek Województwa (...).

Pismami z dnia 07 kwietnia 2015 r. oraz z dnia 15 kwietnia 2015 r. Fundusz odmówił powodom wypłaty tych świadczeń podnosząc, że nie nastąpiła niewypłacalność pracodawcy zgodnie z art. 3 i 8 ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy.

(dowód: dokumentacja FGŚP, decyzje FGŚP z dnia 7.04.2015 r. i z dnia 15.04.2015 r. o odmowie świadczeń na rzecz powodów k. 13 - 15, 28 – 30, akta komornicze Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Katowice - Zachód w Katowicach, sygn. KM 1021/14 i KM 1205/14, akta sprawy tut. Sądu o sygn. akt IV Np 186/14 oraz IV Np 189/14)

Powyższy stan faktyczny, Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów, których treść i autentyczność nie budziły wątpliwości i nie były kwestionowane przez strony w toku postępowania.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków A. Z., S. K., M. S. oraz T. Ł.. Świadkowie świadczyli pracę na rzecz spółki (...), posiadali więc informacje odnośnie sytuacji spółki i jej funkcjonowania. Ich zeznania są obiektywne, spójne i korespondujące ze sobą oraz z pozostałym materiałem dowodowym.

Sąd zważył, co następuje:

W przedmiotowym postępowaniu powodowie dochodzili roszczeń pracowniczych niezaspokojonych przez pracodawcę. Ułatwienia w dochodzeniu takich roszczeń stwarza ustawa z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (Dz. U. 2014 r., poz. 272 z późn. zm.). Zgodnie z art. 1 ustawy reguluje ona zasady, zakres i tryb ochrony roszczeń pracowniczych w razie niemożności ich zaspokojenia z powodu niewypłacalności pracodawcy. Przepisy ustawy stosuje się w przypadku niewypłacalności pracodawcy będącego przedsiębiorcą, o którym mowa w art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2013 r., poz. 672, z późn. zm.), tj. osoby fizycznej, osoby prawnej i jednostki organizacyjnej niebędącej osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną – wykonującej we własnym imieniu działalność gospodarczą.

Do takich przedsiębiorców niewątpliwie należy były pracodawca powodów tj. (...) Sp. z o. o.

Przepisy ustawy o ochronie roszczeń od art. 3 do art. 8 określają kiedy mamy do czynienia z niewypłacalnością pracodawcy. W przedmiotowej sprawie nie zaistniała jednak żadna z opisanych w nich sytuacji. Kolejną regulacją, która rozszerza zakres pojęcia niewypłacalności pracodawcy jest przepis art. 8a ww. ustawy. Zgodnie z tą regulacją niewypłacalność pracodawcy, o której mowa w art. 2 ust. 1, zachodzi również w razie niezaspokojenia roszczeń pracowniczych z powodu braku środków finansowych w przypadku faktycznego zaprzestania działalności przez pracodawcę, trwającego dłużej niż 2 miesiące (ust. 1). Datą wystąpienia niewypłacalności pracodawcy jest dzień upływu terminu, o którym mowa w ust. 1 (ust. 2).

Z cytowanego przepisu wynika, że niewypłacalność w rozumieniu ustawy zachodzi również wtedy, gdy ma miejsce sytuacja cechująca się tym, że:

- pracodawca nie zaspokaja roszczeń pracowniczych,
- powodem niezaspokojenia roszczeń jest brak środków finansowych,
- pracodawca faktycznie zaprzestał działalności,
- stan ten trwa dłużej niż 2 miesiące.

Za datę wystąpienia niewypłacalności w takim wypadku ustawa uznaje dzień upływu dwumiesięcznego okresu faktycznego zaprzestania działalności przez pracodawcę.

Zauważyć należy, że istotą prowadzenia działalności gospodarczej jest działalność zarobkowa w związku z tym dla ustalenia czy działalność jest faktycznie wykonywana w myśl art. 8a ustawy, należy brać pod uwagę czy podmiot podejmuje działania związane z tworzeniem przychodów. To że pracodawca formalnie zatrudnia pracowników, a także pozostaje w ewidencji lub rejestrach przedsiębiorców nie jest przesłanką do ustalenia, iż faktycznie wykonuje on działalność.

Z zebranego materiału dowodowego wynika, iż poczynając od 6 kwietnia 2014r. spółka wygasła działalność budowlaną w każdym dotychczas świadczonym miejscu na terenie całego kraju. Zaprzestała także od kwietnia 2014 r. regulować wynagrodzenia pracowników, a co więcej rozwiązała stosunki pracy. Od tego czasu nie podejmowała swojej działalności gospodarczej. Nie osiągała żadnych przychodów. Jej funkcjonowanie sprowadza się wyłącznie

do wypełniania ciężących na niej obowiązków formalnoprawnych w postaci składania sprawozdań do odpowiednich podmiotów czy też podejmowania kroków mających na celu ogłoszenie jej upadłości czy odzyskanie należności.

Fakt braku formalnego ogłoszenia zakończenia działalności, jej likwidacji czy upadłości nie może przesądzać o bezzasadności powództw. W realiach cytowanej ustawy większa część niewypłacalnych pracodawców pozostaje niesolidnymi podmiotami gospodarczymi, starającymi się uniknąć podejmowania uzasadnionych i chroniących kontrahentów, wierzycieli czy pracowników kroków prawnych. Łatwo można więc przyjąć, iż aby uniknąć odpowiedzialności dłużnika zarząd spółki czy jej wspólnicy nie będą podejmować żadnych czynności formalnych ułatwiających egzekucję czy windykację należności pracowniczych.

Ponadto przeciwko powodom nie mogą przemawiać trudności w ustaleniu rzeczywistej czy precyzyjnej daty zakończenia faktycznej działalności gospodarczej. Istnieje tu specyficzna sytuacja w której pozwany Fundusz sam, w ramach wszczętego postępowania, dokonuje czynności wyjaśniających a potem na podstawie rezultatów podejmuje decyzję.

W ocenie Sądu, powodowie wykazali, iż w przypadku (...) sp. z o.o. można mówić o niewypłacalności w rozumieniu art.8a ust. 1 cytowanej ustawy polegającej na faktycznym zaprzestaniu działalności przez pracodawcę trwającym dłużej niż 2 miesiące. Przy czym za datę wystąpienia niewypłacalności należy uznać dzień upływu dwumiesięcznego terminu od zaprzestania prowadzenia tej działalności. W tym przypadku będzie to data 5 czerwca 2014 r.

W myśl art. 12 w razie niewypłacalności pracodawcy niezaspokojone roszczenia pracownicze podlegają zaspokojeniu ze środków Funduszu (ust. 1). Zaspokojeniu ze środków Funduszu podlegają należności główne m. in. z tytułu: wynagrodzenia za pracę (pkt 1); przysługujących pracownikowi na podstawie powszechnie obowiązujących przepisów prawa pracy: odprawy pieniężnej przysługującej na podstawie przepisów o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (pkt 2 d), ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy, o którym mowa w art. 171 § 1 Kodeksu pracy, należny za rok kalendarzowy, w którym ustał stosunek pracy (pkt 2e) (ust. 2).

Roszczenia z tytułów wymienionych w ust. 2 pkt 1, podlegają zaspokojeniu za okres nie dłuższy niż 3 miesiące poprzedzające datę wystąpienia niewypłacalności pracodawcy albo za okres nie dłuższy niż 3 miesiące poprzedzające ustanie stosunku pracy, jeżeli ustanie stosunku pracy przypada w czasie nie dłuższym niż 9 miesięcy poprzedzających datę wystąpienia niewypłacalności pracodawcy. (art. 12 ust. 3).

Roszczenie z tytułu wymienionego w ust. 2 pkt 2 lit. e podlega zaspokojeniu, jeżeli ustanie stosunku pracy nastąpiło w okresie nie dłuższym niż 9 miesięcy poprzedzających datę wystąpienia niewypłacalności pracodawcy (art. 12 ust. 4).

Roszczenia z tytułów wymienionych w ust. 2 pkt 2 lit. d podlegają zaspokojeniu, jeżeli ustanie stosunku pracy nastąpiło w okresie nie dłuższym niż 9 miesięcy poprzedzających datę wystąpienia niewypłacalności pracodawcy lub w okresie nie dłuższym niż 4 miesiące następujące po tej dacie (art. 12 ust. 5).

Tak więc roszczenia powodów odnoszące się do wynagrodzenia za pracę za kwiecień 2014 r., ekwiwalentu za urlop oraz odprawy pieniężnej winny być zaspokojone przez Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych.

Odnosząc się do twierdzeń pozwanego, że powodowie są uprawnieni wyłącznie do zaliczek, o których mowa w art. 12 a, należy przytoczyć wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 września 2012 r., I PK 72/12, w którym stwierdzono, że w razie wystąpienia niewypłacalności, o której stanowi art. 8a, pracownikom przysługują roszczenia określone w art. 12 tej ustawy albowiem przysługują one "w razie niewypłacalności pracodawcy". Takie też stanowisko prezentuje Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 czerwca 2013 r., I PK 12/13. Ponadto w tychże orzeczeniach Sąd Najwyższy przyjął, że były pracownik, którego stosunek pracy ustał w okresie nie dłuższym niż 9 miesięcy poprzedzających datę wystąpienia niewypłacalności pracodawcy polegającej na niezaspokojeniu roszczeń pracowniczych z powodu braku środków finansowych w wypadku faktycznego zaprzestania działalności, trwającego dłużej niż 2 miesiące (art. 8a ust. 1 ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, Dz.U. Nr

158, poz. 1121 ze zm.) ma prawo nie tylko do zaliczki, o której mowa w art. 12a, lecz także do wynagrodzenia za pracę i innych roszczeń z tytułu należności głównych określonych w art. 12 tej ustawy.

Sąd orzekający podziela powyższe stanowiska. Tym samym upływ dwumiesięcznego terminu, w trakcie którego pracodawca faktycznie nie wykonuje działalności, powodujący skutek prawny w postaci jego niewypłacalności, uprawnia pracowników pozostających w stosunku pracy z takim pracodawcą w dacie upływu tego dwumiesięcznego terminu (dacie niewypłacalności pracodawcy - art. 8a ust. 2 ustawy) oraz pracowników, którzy w tej dacie nie pozostają już w stosunku pracy z niewypłacalnym pracodawcą, do uzyskania wypłaty ze środków Funduszu świadczeń pracowniczych określonych w art. 12 ust. 2 ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych.

Z tych względów należało orzec jak w punkcie I i II wyroku.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na podstawie art. 98 KPC w zw. z § 11 ust. 1 pkt 2 i § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349).

O opłacie sądowej orzeczono na podstawie art. 113 ust. 1 w zw. z art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 90, poz. 594).